

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Rozhodnutí evropského veřejného ochránce práv o ukončení šetření stížnosti 676/2008/RT proti Evropské komisi

Rozhodnutí

Případ 676/2008/RT - Otevřeno dne 28/03/2008 - Doporučení týkající se 27/10/2008 - Zvláštní zpráva ze dne 28/03/2008 - Rozhodnutí ze dne 07/07/2010

Stěžovatel je nevládní organizace působící v oblasti ochrany životního prostředí. Dne 1. března 2007 požádala Komisi o přístup k informacím a dokumentům týkajícím se setkání mezi Komisí a zástupci výrobců automobilů, během nichž byl projednán přístup Komise k emisím oxidu uhličitého z automobilů. Komise poskytla pouze částečný přístup k požadovaným dokumentům. Odmítla poskytnout přístup ke třem dopisům zaslaným společností Porsche AG bývalému místopředsedovi Verheugenovi, přičemž tvrdila, že jejich zveřejnění by ohrozilo ochranu obchodních zájmů společnosti Porsche AG.

Stěžovatel nebyl spokojen s postojem Komise, a obrátil se proto na veřejného ochránce práv.

V průběhu šetření veřejného ochránce práv Komise trvala na svém postoji. Po nahlédnutí do dotčených dokumentů předložil veřejný ochránce práv dne 27. října 2008 Komisi návrh doporučení, aby v plném rozsahu poskytla přístup ke třem dopisům zaslaným společností Porsche AG bývalému místopředsedovi Verheugenovi, nebo aby zvážila jejich částečné zpřístupnění.

Komise na návrh doporučení veřejné ochránkyně práv odpověděla až dne 11. března 2010, tedy téměř 15 měsíců po uplynutí tříměsíční lhůty stanovené veřejným ochráncem práv v souladu s článkem 228 SFEU. Mezitím veřejný ochránce práv předložil Parlamentu zvláštní zprávu o tom, že Komise ve výše uvedené lhůtě neodpověděla na jeho návrh doporučení.

Komise ve své odpovědi souhlasila s poskytnutím částečného přístupu ke třem dopisům Porsche AG bývalému místopředsedovi Verheugenovi. Měl však za to, že na nezveřejněné části se vztahuje výjimka týkající se ochrany obchodních zájmů společnosti Porsche AG.

Veřejná ochránkyně práv se domnívala, že Komise neposkytla přesvědčivá doplňující vysvětlení týkající se jednotlivých skutečností případu, aby odůvodnila své rozhodnutí poskytnout pouze částečné zpřístupnění dotčených dokumentů. Měl tedy za to, že Komise tím, že řádně neodůvodnila, proč odmítla přístup ke třem dopisům Porsche AG bývalému místopředsedovi Verheugenovi jako celku, se dopustila nesprávného úředního postupu. Veřejná ochránkyně práv v tomto ohledu učinila kritickou poznámku.

SKUTEČNOSTI, KTERÉ VEDLY K ŽALOBNÍMU DŮVODU

1. Stěžovatel je nevládní organizace působící v oblasti ochrany životního prostředí. Dne 1. března 2007 požádala Komisi o přístup k informacím a dokumentům v držení generálního ředitelství (GR) pro podniky a průmysl a bývalého místopředsedy Verheugena. Požadované informace a dokumenty se týkaly setkání mezi Komisí a zástupci výrobců automobilů, během nichž byl projednán přístup Komise k emisím oxidu uhličitého z automobilů od 1. ledna 2006. Komise poskytla pouze částečný přístup k požadovaným dokumentům.
2. Dne 25. června 2007 předložil stěžovatel podle čl. 7 druhého pododstavce [1] nařízení č. 1049/2001 ze dne 31. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen „nařízení č. 1049/2001“) potvrzující žádost Komisi, která odpověděla dne 9. srpna 2007.
3. Komise informovala stěžovatele, že za účelem posouzení, zda se na obsah uvedených dopisů vztahuje výjimka z práva na přístup podle čl. 4 odst. 1 [2] nebo čl. 4 odst. 2 [3] nařízení 1049/2001, je třeba konzultovat s autory [4] 18 dopisů, které bývalý místopředseda Verheugen obdržel od různých výrobců automobilů. Uvedla, že po této konzultaci poskytne stěžovateli přístup ke všem dopisům, na které se výše uvedené výjimky nevztahují.
4. Dne 14. listopadu 2007 informovala Komise stěžovatele, že 15 dotčených dopisů nepodléhá žádné výjimce z práva na přístup. Stěžovateli byl proto umožněn přístup k těmto dopisům. Komise však odmítla poskytnout přístup ke třem dopisům, které Porsche AG zaslala bývalému místopředsedovi Verheugenovi. Při tom založil své rozhodnutí na výjimce stanovené v čl. 4 odst. 2 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001 [5], a sice na tom, že jejich zpřístupnění by ohrozilo ochranu obchodních zájmů společnosti.

PŘEDMĚT ŠETŘENÍ

5. Stěžovatel tvrdil, že Komise:
 - neoprávněně odepřel přístup k dopisům Porsche AG na základě čl. 4 odst. 2 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001; a
 - neoprávněně odepřel částečný přístup k dopisům Porsche AG na základě čl. 4 odst. 6

nařízení č. 1049/2001 [6] .

Stěžovatel tvrdil, že by mu Komise měla poskytnout přístup k požadovaným dopisům v plném rozsahu.

ŠETŘENÍ

6. Stížnost byla předána Komisi s žádostí o stanovisko k jejímu obsahu, které mělo být poskytnuto do 31. května 2008. Komise požádala o prodloužení lhůty, která byla poskytnuta do 30. června 2008. Poté, co Komise obdržela stanovisko, bylo následně předáno stěžovateli s výzvou k předložení připomínek. Stěžovatel předložil své připomínky dne 4. září 2008.

7. Dne 25. září 2008 provedly útvary veřejného ochránce práv v prostorách Komise v souladu s čl. 3 odst. 2 statutu veřejného ochránce práv kontrolu dokumentů, na které stěžovatel odkazoval.

8. Kopie inspekční zprávy byla zaslána stěžovateli i Komisi.

9. Dne 27. října 2008 předložila veřejná ochránkyně práv Komisi návrh doporučení.

10. Během šesti měsíců následujících po původní lhůtě stanovené veřejným ochráncem práv pro odpověď na jeho návrh doporučení Komise opakovaně žádala o prodloužení této lhůty. Komise uvedla, že si je vědoma toho, že svou odpověď na návrh doporučení veřejné ochránkyně práv nemůže donekonečna odložit, ale že upřednostňuje vyčerpání všech možností dosažení dohody s třetí stranou (Porsche AG) namísto pouhého „*potvrzení svého rozhodnutí nezpřístupnit dokumenty*“. Veřejná ochránkyně práv vyhověla Komisi všem jejím žádostem o prodloužení lhůty.

11. Dne 30. září 2009 zaslala Komise veřejnému ochránci práv dopis, v němž uvedla, že se rozhodla poskytnout částečný přístup ke třem dopisům, a proto vytvořila editované verze dokumentů. Komise předložila tento návrh na poskytnutí částečného přístupu společnosti Porsche AG. Posledně uvedená však Komisi o svém stanovisku v této věci neinformovala.

12. Dne 27. října 2009 útvary Komise objasnily, že „*postup zveřejnění tří dopisů nemohl předstoupit do poloviny listopadu 2009*“. Komise dále uvedla, že může veřejnému ochránci práv, pokud si to přeje, poskytnout kopii dopisu s oznámením, který má být zaslán společnosti Porsche.

13. Dne 9. listopadu 2009 zaslal veřejný ochránce práv Komisi další dopis, v němž požádal o kopii dopisu s oznámením, který Komise zaslala společnosti Porsche AG, a ii) informace o výsledku řízení zahájeného Komisí za účelem poskytnutí přístupu k příslušným dopisům.

14. Dne 4. prosince 2009 Komise odpověděla, že i) oznámení bude zanedlouho zasláno společnosti Porsche AG a ii) kopie oznámení bude zaslána veřejnému ochránci práv. Komise

byla v tomto ohledu znovu kontaktována, ale ukázalo se, že do 15. prosince 2009 nebylo oznámení společnosti Porsche zasláno.

15. Veřejný ochránce práv proto dne 24. února 2010 předložil Parlamentu zvláštní zprávu, v níž předložil svá zjištění, a sice že Komise tím, že odložila svou odpověď na jeho návrh doporučení a tím, že nesplnila svůj závazek oznámit svůj záměr sdělit společnosti Porsche AG, porušila svou povinnost, jak je stanovena v čl. 13 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii [7] , loajální a v dobré víře s ním v průběhu šetření [8] .

16. Dne 11. března 2010 zaslala Komise svou odpověď na návrh doporučení veřejného ochránce práv, který byl předán stěžovateli s výzvou k předložení připomínek. Dne 6. května 2010 zaslal stěžovatel své připomínky.

ANALÝZA A ZÁVĚRY VEŘEJNÉ OCHRÁNKYNĚ PRÁV

A. Žádost o neposkytnutí přístupu k příslušným dokumentům a souvisejícímu nároku

Argumenty původně předložené veřejnému ochránci práv

17. Stěžovatel tvrdil, že Komise nesprávně odmítla i) přístup k dopisům Porsche AG na základě čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení 1049/2001 a ii) částečný přístup k dopisům Porsche AG na základě čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001. Rovněž tvrdila, že by jí Komise měla poskytnout přístup k požadovaným dopisům v plném rozsahu.

18. Stěžovatel tvrdil, že Komise neposkytla podrobné vysvětlení, pokud jde o obchodní zájmy společnosti Porsche AG, a že nezohlednila převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

19. Komise ve svém stanovisku tvrdila, že tři dotčené dopisy poskytly podrobnosti o „*zvláštním postavení společnosti Porsche AG na automobilovém trhu*“. Komise dále uvedla, že nemůže poskytnout další podrobnosti týkající se obsahu dopisů, aniž by odhalila jejich obsah. Dospěla k závěru, že zpřístupnění dopisů by ohrozilo ochranu obchodních zájmů společnosti Porsche AG.

20. Kromě toho Komise poukázala na to, že ve skutečnosti provedla „*test veřejného zájmu*“ a dospěla k závěru, že obchodní zájmy společnosti Porsche AG převažují nad veřejným zájmem na zpřístupnění dopisů. Částečný přístup nemohl být poskytnut, protože dopisy neobsahovaly části, které by mohly být zpřístupněny, aniž by byly poškozeny obchodní zájmy společnosti Porsche AG.

Kontrola dokumentů ze strany veřejného ochránce práv

21. Útvary veřejného ochránce práv navštívily prostory Komise a nahlédly do následujících dokumentů, které Komise považovala za důvěrné:

i) Dopis ze dne 28. listopadu 2005 a přílohy od předsedy Porsche AG Wiedekinga místopředsedovi Verheugenovi.

II) Dopis pana Wiedekinga ze dne 15. prosince 2006 adresovaný místopředsedovi Verheugenovi.

(III) Dopis společnosti Porsche AG ze dne 2. února 2007, v němž předá kopie dopisů zaslaných panem Wiedekingem kancléřce Merkelové, předsedovi Barrosa a místopředsedovi Wallströmovi.

IV) Výměna e-mailů mezi Komisí a společností Porsche AG, v níž Komise informovala společnost Porsche AG, že má v úmyslu výše uvedené dopisy nezveřejňovat.

Posouzení veřejné ochránkyně práv vedoucí k návrhu doporučení

22. Ustanovení čl. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 stanoví, že cílem tohoto nařízení je zajistit co nejširší přístup k dokumentům v držení Rady, Evropského parlamentu a Komise. Podle ustálené judikatury soudů Společenství musí být veškeré výjimky z této zásady vykládány restriktivně.

23. Aby mohla Komise zpracovat žádost o přístup k dokumentům, musí se řídit sledem posouzení [9] uvedeným níže a přezkoumat, zda:

i) požadovaný dokument spadá do působnosti jedné z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001;

II) zpřístupnění dokumentu by konkrétně a skutečně ohrozilo chráněný zájem;

III) neexistuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění; a

IV) potřeba ochrany se vztahuje na celý dotčený dokument.

24. Komise odmítla stěžovateli poskytnout přístup ke třem dopisům Porsche AG na základě čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001. Podle tohoto ustanovení „*odmítnou instituce přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění ohrozilo ochranu obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví...*“.

25. Tři dopisy společnosti Porsche AG byly napsány, když Komise konzultovala klíčové zúčastněné strany ohledně přezkumu strategie Společenství na snížení emisí oxidu uhličitého z osobních automobilů. Bylo tedy pravděpodobné, že tyto tři dopisy obsahovaly informace o obchodních vztazích společnosti Porsche AG. Komise proto mohla mít za to, že spadají do působnosti výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001.

26. V tomto ohledu veřejný ochránce práv zkoumal, zda jsou informace obsažené v příslušných

dokumentech skutečně natolik citlivé, že jejich zpřístupnění by vážně ovlivnilo obchodní zájmy společnosti Porsche AG.

27. Jediným konkrétním odkazem Komise na obsah dopisů bylo, že „*v těchto dopisech společnost Porsche AG vysvětlila své specifické postavení na automobilovém trhu*“.

28. To lze rozumně chápat tak, že se týká obchodních zájmů společnosti Porsche AG v širokém slova smyslu, včetně jejího podílu na trhu; jeho obchodní strategie; průmyslové, finanční, bankovní nebo obchodní údaje, včetně informací týkajících se obchodních vztahů nebo smluv společnosti; metody posuzování nákladů; a jeho firemní know-how.

29. Při nahlédnutí veřejné ochránkyně práv do dokumentů bylo zjištěno, že tyto dopisy a/nebo jejich přílohy se netýkají výlučně výše popsaných chráněných obchodních zájmů. Kromě toho nelze vyloučit, že některé informace obsažené v dopisech byly již veřejně dostupné, a to buď samotnou společností, nebo jinými subjekty, jako jsou příslušné vnitrostátní orgány pro dané odvětví, nebo dokonce specializovanými publikacemi zabývajícími se automobilovým průmyslem.

30. V tomto ohledu čl. 4 odst. 1 statutu veřejného ochránce práv stanoví, že veřejný ochránce práv a jeho zaměstnanci „*jsou povinni nesdělovat informace nebo dokumenty, které získají v průběhu šetření*“. Veřejný ochránce práv proto nemůže citovat dokumenty, které orgán považuje za důvěrné, nebo na ně odkazovat takovým způsobem, aby mohl být jejich obsah zpřístupněn.

31. I kdyby dopisy obsahovaly přesně takový druh informací popsaný v bodě 28 výše, sama o sobě by sama o sobě nemusela nutně znamenat, že jejich zpřístupnění by konkrétně a skutečně ohrozilo obchodní zájmy společnosti Porsche AG. Jak Soud (nyní Tribunál) rozhodl v nedávném rozsudku [10], pokud by se na všechny informace týkající se společnosti a jejích obchodních vztahů mělo za to, že se na ně vztahuje ochrana obchodních zájmů v souladu s čl. 4 odst. 2 první odrážkou nařízení č. 1049/2001, nebyla by dána obecná zásada, podle níž je veřejnosti co nejširší přístup k dokumentům v držení orgánů.

32. Pouhý odkaz Komise na „*zvláštní postavení společnosti Porsche AG na automobilovém trhu*“, který nebyl podpořen žádným jiným odkazem na jednotlivé skutkové okolnosti případu, nepostačoval k závěru, že se použije výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001.

33. Veřejná ochránkyně práv se proto domnívala, že Komise neprokázala, že by zpřístupnění příslušných dokumentů konkrétně a skutečně ohrozilo obchodní zájmy společnosti Porsche AG. Veřejný ochránce práv navíc nebyl přesvědčen argumentem Komise, podle kterého by částečný přístup, pokud by byl poskytnut, nutně poškodil obchodní zájmy společnosti Porsche AG.

34. Pokud by Komise měla v úmyslu podpořit její odepření přístupu tím, že během kontroly uvedla (a ukázala veřejnému ochránci práv relevantní dokumenty uvedené v bodě iv) výše), že společnost Porsche AG ji sama požádala, aby tyto dopisy nezpřístupnila, veřejný ochránce práv

poukazuje na to, že podle judikatury Společenství nejsou názory vyjádřené třetí osobou, která je autorem dokumentu, v rámci konzultace stanovené v čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 pro Komisi závazné [11]. Navzdory žádosti společnosti Porsche AG byla Komise i nadále povinna provést vlastní posouzení použitelnosti výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 nebo 2 nařízení č. 1049/2001.

35. Na základě dostupných důkazů nebylo možné určit, zda Komise provedla test veřejného zájmu. Nicméně s ohledem na zjištění uvedená v bodě 33 ve spojení s bodem 23 výše nebylo namístě zkoumat existenci převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění.

36. Na základě výše uvedených úvah dospěla veřejná ochránkyně práv k závěru, že Komise neprávem odepřela přístup ke třem dopisům Porsche AG na základě čl. 4 odst. 2 první odrážky a čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001. Jednalo se o případ nesprávného úředního postupu. V souladu s čl. 3 odst. 6 svého statutu proto předložil Komisi návrh doporučení. Tento návrh doporučení je uveden níže pod nadpisem „*Návrh doporučení*“.

Návrh doporučení

„Komise by měla umožnit přístup ke třem dopisům zaslaným společností Porsche AG místopředsedovi Verheugenovi v plném rozsahu nebo by měla zvážit jejich částečné zveřejnění.“

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv po jeho návrhu doporučení

37. Ve své odpovědi na návrh doporučení veřejné ochránkyně práv Komise uvedla, že se rozhodla poskytnout částečný přístup ke třem dopisům Porsche AG bývalému místopředsedovi Verheugenovi a přiložené kopie uvedených dopisů, v nichž byly některé informace vymazány. Komise vysvětlila, že dopisem ze dne 11. ledna 2010 informovala společnost Porsche AG o svém záměru částečně zveřejnit tři dopisy. Dne 5. března 2010 informovala společnost Porsche AG Komisi e-mailem, že přijala její návrh na částečné poskytnutí informací.

38. Komise rovněž vyjádřila politování nad značným zpožděním v reakci na návrh doporučení veřejné ochránkyně práv. V tomto ohledu uvedla, že projednávaná věc byla první věcí, v níž veřejný ochránce práv doporučil, aby Komise zrušila námitku třetí osoby proti zpřístupnění dokumentů. Komise vysvětlila, že odpověď byla zpožděna kvůli úsilí, které vynaložila na dosažení dohody se společností Porsche AG o částečném zpřístupnění, aby se předešlo zbytečným sporům.

39. Ve svých připomínkách k odpovědi Komise stěžovatel poukázal na to, že Komise by měla poskytnout plný přístup ke třem dopisům společnosti Porsche AG.

Posouzení veřejného ochránce práv po jeho návrhu doporučení

40. Veřejná ochránkyně práv chápe, že Komise odmítla poskytnout přístup v plném rozsahu ke třem dopisům Porsche AG bývalému místopředsedovi Verheugenovi na základě čl. 4 odst. 2 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001.

41. Ve svém původním stanovisku a v opožděné odpovědi na návrh doporučení veřejné ochránčyně práv však Komise neposkytla žádné vysvětlení týkající se jednotlivých skutečností případu, které by mohlo odůvodnit použití výše uvedené výjimky na vypuštěné odstavce. Jak bylo uvedeno v bodě 33 výše, Komise neprokázala, že by zpřístupnění relevantních dokumentů v plném rozsahu konkrétně a skutečně ohrozilo obchodní zájmy společnosti Porsche AG.

42. Veřejná ochránčyně práv připomíná, že nařízení č. 1049/2001 v zásadě stanoví právo na přístup k dokumentům Komise a že rozhodnutí o odepření přístupu je platné pouze tehdy, je-li založeno na jedné z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001 [12]. Veškeré výjimky z této zásady musí být vykládány restriktivně [13].

43. Veřejný ochránce práv navíc poukazuje na to, že nepožádal Komisi, aby „přenesla“ námitku třetí strany proti zpřístupnění dokumentů. Jak již bylo uvedeno výše v bodě 34, zdůraznil, že podle judikatury Společenství takové námitky nejsou pro Komisi závazné. Komise je i nadále povinna provést vlastní posouzení a předložit právně přesvědčivé argumenty, proč úplné zveřejnění není možné. Komise se tímto postupem neřídila, a to ani po konzultaci s dotčenou třetí stranou. Jedná se o případ nesprávného úředního postupu a veřejný ochránce práv učiní níže kritickou poznámku.

44. A konečně, veřejná ochránčyně práv nepovažuje za nutné dále rozpracovat zpoždění Komise v odpovědi na jeho návrh doporučení, který se stal předmětem zvláštní zprávy předložené Parlamentu. Uznal, že Komise vyjádřila politování, a věří, že učiní vše, co je v jejích silách, aby se podobným situacím v budoucnu vyhnula.

B. Závěry

Na základě svého šetření této stížnosti ji veřejný ochránce práv uzavírá s následující kritickou poznámkou:

Komise tím, že řádně neodůvodnila, proč odmítla v plném rozsahu přístup ke třem dopisům zaslaným Porsche AG bývalému místopředsedovi Verheugenovi, se dopustila nesprávného úředního postupu.

Stěžovatel a Komise budou o tomto rozhodnutí informováni.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Ve Štrasburku dne 7. července 2010

[1] Úř. věst. L 145, s. 43. Článek 7 druhý pododstavec nařízení 1049/2001 stanoví: „*V případě úplného nebo částečného zamítnutí žádosti může žadatel do 15 pracovních dnů od obdržení odpovědi orgánu podat potvrzující žádost a požádat orgán, aby přehodnotil své stanovisko.*“

[2] Článek 4 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 zní takto: „*Orgány odepře přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění ohrozilo ochranu:*

a) veřejný zájem, pokud jde o:

— veřejná bezpečnost,

obraně a vojenské záležitosti,

mezinárodní vztahy,

finanční, měnová nebo hospodářská politika Společenství nebo členského státu;

B) soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména v souladu s právními předpisy Společenství týkajícími se ochrany osobních údajů.

[3] Článek 4 odst. 2 nařízení 1049/2001 zní takto: „*Orgány odepře přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění ohrozilo ochranu:*

obchodní zájmy fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,

soudní řízení a právní poradenství,

— účel inspekci, vyšetřování a auditů, pokud neexistuje převažující veřejný zájem na zveřejnění“.

[4] Článek 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 zní takto: „*Pokud jde o dokumenty třetích stran, orgán konzultuje třetí stranu s cílem posoudit, zda se použije výjimka uvedená v odstavci 1 nebo 2, ledaže je zřejmé, že dokument má či nemá být zpřístupněn.*“

[5] Viz poznámka pod čarou 5.

[6] Článek 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 zní takto: „*Pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se uvolní.*“

[7] Článek 13 odst. 2 SEU zní takto: „*Každý orgán jedná v mezích pravomocí, které mu byly svěřeny Smlouvami, a v souladu s postupy, podmínkami a cíli v nich stanovenými. Orgány uplatňují vzájemnou upřímnou spolupráci.*“

[8] Zpráva je k dispozici na internetových stránkách veřejného ochránce práv na této adrese: <http://www.ombudsman.europa.eu/cases/specialreport.faces/en/4639/html.bookmark> [Odkaz]

[9] V souladu s rozsudkem ze dne 30. ledna 2008 , *Terezakis v. Komise* , T-380/04, bod 88, Sb. rozh. 2008, s. II-11.

[10] Viz věc T-380/04, *Terezakis v. Komise* , bod 93, Sb. rozh. 2008, s. II-11.

[11] Idem, bod 60.

[12] Věc C-64/05, *Švédsko v. Komise* , Sb. rozh. 2007, s. I-11389, bod 57, a věc *Sison v. Rada*, C-266/05 P, Sb. rozh. 2007, s. I-1233, bod 62.

[13] Rozsudek ve věci *Švédsko v. Komise* , C-64/05, Sb. rozh. 2007, s. I-11389, bod 66; věc C-266/05 P *Sison v. Rada* , Sb. rozh. 2007, s. I-1233, bod 63.